

ben jogszabályként van idézve és belátjuk, hogy a községi jegyző, akit a közigazgatási és adóproblémák amúgy is tulontúl igénybe vesznek, nem foglalkozhatik állandóan a jurisprudentiával és hogy kevés ráérő idejét nem fordíthatja arra, hogy a színt napról-napra megjelenő új törvényeket, rendeleteket és kúriai döntéseket böngéssze, csak azért, hogy az ügyesbajos dolgaikban egy kis jogsegélyért hozzá forduló falusi embereket hiánytalan jogi tanáccsal és hézagmentesen megszerkesztett okiratokkal elláthassa.

Amde talán nem is tartoznék az ilyesmi az egyébként kitűnő közigazgatási hivatalnok amúgy is elég szelész körben megvont feladatai közé? Talán inkább oly emberre kellene bízni a falusi emberek jogi szükségleteinek kielégítését, aki például — hogy a fenti ítélet témájánál maradjunk — gyakorló jogász létére ismeri a kir. Kúriának állandóan megisméltődő döntéseit, mely szerint már a telekkönyvi rendtartás 62. §-ának utolsó bekezdésére való tekintettel is valamely bejegyzett jog közelebbi meghatározásai a bejegyzés alapjául szolgáló okiratból ítélendők meg s ennél fogva aki a telekkönyvi jóhiszeműséget a maga részére vitatja, tekintse meg a telekkönyvi irattárban az illető okiratot és szerezzen tájékozódást mindarra vonatkozólag, ami az ügyletkötés szempontjából releváns lehet. Így például egy ugyancsak 1933. évben hozott ítélet (744. ex 1933. sz.) tényállása szerint a telekkönyvi irattárban elfekvő adásvételi szerződés tájékozta volna a peres felet arról, hogy van-e és ha igen, minő rendelkezés az adásvételi szerződésben a megváltási eljárást illetően, mert az a körülmény, hogy mi képezheti adásvételi tárgyát, az adott esetben a megváltási eljárás eredményétől függött; minthogy pedig az illető ügyfél e tájékozódási köteleességét elmulasztotta, ennek a következménye a peresztés volt.

Az ilyen és hasonló esetek eléggé dokumentálják, hogy a jogtudomány is száz százalékosan képzett s gyakorlatban is abszolút verzátus embert kíván meg és ép úgy, mint a falusi borbély aligha alkalmas a foghuzáshoz, hanem ahoz med. univ. orvos szükséges, ép így a félig-meddig való tudásnak és a valamicskét való hozzáértésnek a jogélet terén sincs keresni valója.

Ha az ügyvédség célt akar érni a jegyzői magánmunkálatok elleni küzdelmében, akkor a kongresszusokon és ankéteken való panaszkodás helyett a fentihez hasonló esetek feltárásával kell a nagyközönséget meggyőznie arról, hogy a jegyzői magánmunkálatok betiltását nem az ő kenyéririgysége, hanem a közérdek előmozdítása teszi eminens kívánalomná.

F. P.

Az új telefonkönyv érdekes, de épp annyira fájdalmas adalék a budapesti ügyvédség helyzetére. Az összes foglalkozási ágakhoz képest aránylag a legnagyobb mértékben volt kénytelen leszereltetni telefonját a budapesti ügyvéd. Ennek a gazdasági kihatásairól kár sokat beszélni. Annyira köztudomású az ügyvédség leromlott gazdasági helyzete, hogy ez legfeljebb csak további bizonyítékot jelent. De érdemes szólni arról, hogy mily rövidlátó politikát folytat a telefonigazgatóság, amikor az olyan

foglalkozási ágaknál, mint aminő az ügyvéd is, alapdíjat szed az előfizetőtől. Az ügyvédet sokkal többen keresik telefonon, mint ahányszor ő hívni kénytelen. Ha már most az ügyvédnek nincs telefonja, mi sem természetesebb, minthogy őt felhívni nem lehet és valójában magának a kincstárnak okoz kárt ez a rövidlátó üzleti politika. Ha már nem lehet általánossá tenni, hogy az előfizető csak a beszélgetései után fizessen díjat, az ügyvédnél meg kellene hogy adja ezt a kedvezményt a telefonigazgatóság, hiszen elsősorban az ő érdeke, hogy minden ügyvédi iroda fel legyen telefontal szerelve, hogy azt minden ügyfél bármikor felhívhassa és ezáltal a telefonüzem jövedelmezőségét emelje.

Ma, amikor szőnyegen van a telefondíjak revíziója, a postáigazgatóság figyelmébe ajánljuk ezt a körülményt, amely emellett egy egész csekélyke kis segítséget s egy egész szerény kis megbecsülést jelentene az ügyvédség számára.

Választottbíróági központról sok szó esik ma, amelyet igen érdemes férfiak próbálnak megvalósítani. Egész szerényen szeretnénk ehhez a kérdéshez hozzászólni, anélkül, hogy közérdeket vagy közérdekű próbálkozásokat sérteni — elgáncsolni akarnánk. Az ügyvédség mindenkor különös megbecsüléssel viseltetett a választott bíróági intézmény iránt, amely valójában megfelelő feltételek mellett a gyors és kiegyenlítő ítélkezésnek egyik legerősebb eszköze.

De úgy érezzük, fel kell emelnünk a tiltakozó szavunkat minden olyan intézmény létesítése ellen, amely a tradícióval bíró és jól bevált tőzsdebíróági intézmény megerőtlenítésére volna alkalmas.

Más oldalról nézve a kérdést, nem tudjuk helyeselni az új próbálkozásban megnyilatkozó korlátozó rendszert, amely éppen azért, mert nem törvényen alapuló átfogó gondolat — hijával van, a tőzsdebíráskodás előnyeinek anélkül, hogy esetleges hátrányait kiküszöbölni tudná. Egy oly választott bíráskodási rendszer, amelyben a bírák és különösen az elnökök előre kijelölt személyekből választhatók, éppen ott gyöngítik ezt az intézményt, ahol egyébként hosszú évezredes fejlődés eredményeként a legerősebb. A felek szabad bíróválasztó jogában és az elnök személyének megkötött kijelölési lehetőségében.

Anélkül tehát, hogy állást foglalni kívánnánk a kérdésben, ezeknek a kifogásainknak hangot adni kötelességünknek tartottuk.

Miniszteri ankét tárgyalta az ügyvédek helyzetét. Régi kívánsága valósult ezzel meg az ügyvédi karnak. Hogy a kívánság mögött mennyi volt a komoly érdek, azt nem annyira az ankét mint az ezt követő miniszteri elhatározás lesz hivatva igazolni.